

gængelig paa alle Punkter, er det nødvendigt, at der maa være streng Straf for at forgrube sig paa en saadan Eiendom, og det saa meget mere, som den er bortforpagtet til en meget betydelig Indtægt for Statskassen. Jeg har derfor ikke mange Bemærkninger at gjøre til dette Lovforslag; men det forekommer mig dog, at der er nogle Bestemmelser heri, som ere strengere end fornødent, og nogle forekomme mig, tilbøieligt at være uoverholdelige. Der staar saaledes i § 2, at „den, som uden Berettigelse skraber eller paa anden Maade fischer Østers osv.“, han er hjemfalden til Bøder af en betydelig Størrelse. Dette „paa anden Maade“ er jo meget omfattende; men det forekommer mig, at, naar der f. Ex. ved Lavvande tages Østers, som ligge ganske tørre, dette da ikke kan være til Skade for Forpagteren: thi om Vinteren bundsryser jo dog et saadant Sted, og saa de Østerserne der, og om Sommeren de ogsaa, naar de ere udsatte for Solskin i længere Tid. Vi have iaar haft det Tilfælde, at der har været Lavvande i 3 Uger, saaledes at store Strækninger laa aldeles tørre; de Østers, som laa paa saadanne Steder, maatte naturligvis dø. Det forekommer mig derfor, at det er for streng en Straffebestemmelse at sætte 400 Kr. i Bøde for den, som gaar hen og spiser nogle af de Østers, som ligge saa at sige paa tørt Land, og som jo dog gaa til Grunde, om de blive liggende. — Det forekommer mig, at man kunde have en Bestemmelse, som siger, at paa saadanne Steder, hvor der kan seiles eller skraves, der maa der ikke paa nogen Maade fisses. — Ligeledes staar der, at, naar man tilvender sig Østers, som tilfældig optages med Fiskeredskaber, er man udsat for den samme Bøde fra 40 til 400 Kr. Det hender jo vistnok meget sjældent, at der kommer løse Østers drivende med Strømmen i et Flynbergarn, og som Fiskeren da tager op med uden at have tjeneste Anseelse om, at han har været paa Østersfiskeri; men naar det sker, saa synes det mig dog at være vel haardt, at en saadan Mand ikke skulde have Lov til at spise en saadan Østers. Det hender jo ofte, at han ligger paa Fjorden saare længe og at han ikke kan faae noget Andet at spise end netop den samme Østers; skulde han saa absolut straffes saa haardt, fordi han tog sin Kniv op og aabnede den. Man fikker Forpagteren og derved Staten lige saa godt ved at sige, at han ikke maa bringe dem i Land, hvis saadanne tilfældige Østers komme i hans Garn; han kan jo saa kaste dem bort. Da man i ethvert Fald ikke kan overholde denne Bestemmelse, tror jeg, at man lige saa godt kan lade Straffebestemmelsen falde bort. — I § 3 staar der, at „Den, som sælger, kjober eller modtager Østers, om hvilke han veed eller formoder“ osv., skal straffes akkurat lige saa haardt som den, der har drevet ulovligt Fiskeri. Jeg kan forstaa, at man straffer den haardt, der veed,

at de ere ulovligt erhvervede, men sætte Straf for den, der kun formoder det, er en Bestemmelse, som man ikke kan have nogen videre Nytte af. Ingen kan overbevise mig om, at jeg har formodet, at de Østers, som man kommer med til mig, ere fiskede ulovligt; jeg kan jo ikke engang yttre en saadan Formodning for vedkommende Mand; thi, naar det nu ikke er Tilfældet, saa er han berettiget til at opfatte det som en Fornærmelse. Derfor forekommer det mig, at denne Bestemmelse maa gaa ud. Jeg kan nævne et Exempel paa, at en Fisker kan salbyde Østers og er i sin gode Ret dertil, og hvor jeg ikke har Ret til at danne mig nogen Formodning om, paa hvad Maade de ere fiskede. Naar f. Ex. en Fisker seiler til Struer med alle Slags Fisk fra Fjorden, kan i et jo tænkes, at han kjober Østers af Fiskerifiskeløbet, som har sit Hoveddepot der, for at tjene Fragten, naar han seiler hjem igjen til Byen. Han kan tjene Fragten af dem, der ville kjober Østerserne hjemme, og som ellers vilde have givet den til Posten eller Dampskibet. — Jeg tror altsaa, at disse smaa Bestemmelser uden Skade for Staten eller Forpagterne kunne udelades af Loven, og det forekommer mig, at der ikke vil være nogen som helst Mennepe derved. De saa Østers, som her er Tale om kunne blive spiste, eller som man kan tænke sig forsvinde for Forpagterne, udgjøre et saa ubetydeligt Antal, at det ikke veier Noget lige over for det store Spørgsmaal.

Orenbøll. Jeg kan fuldstændig være enig med den ærede Taler, som nu satte sig, i hans Uttringer om det Unselige i, at de ældre og forældede singulære Bestemmelser angaaende Østersfiskeri, man hidtil er nøiedes med, afløses af en ny Lov, og jeg kan ligeledes være enig med ham i, at i det Hele taget det foreliggende Lovforslag vistnok er fyldestgjørende. Det er derfor kun et Par Bemærkninger, jeg kunde ønske at gjøre, navnlig foranlediget af den sidste ærede Talers Udtalelser, nemlig med Hensyn til 1ste Stykke af § 2. Han har ment, at det vilde være for strengt at sætte en Bøde — ikke af 400 Kr. — men af fra 40 til 400 Kr. saavel for den, der skraber Østers, som for den, der paa anden Maade fischer Østers. Det vilde vist være meget farligt at lade disse Ord „paa anden Maade“ udgaa og derved gaabe en Udvei for ulovlige Erhvervelsesmaader af den meget søgte og meget kostbare Artikel Østers. Jeg tror værtimod, at man bør skrive Lovbestemmelsen saaledes, at enhver som helst ulovlig Erhvervelsesmaade af Østers saa vidt muligt forhindres. Jeg har for mange Aar siden hørt fortælle, og det er vist ikke blottet for Sandhed, at naar der kom Gæster til Beboerne i Limfjords-egnene gavede de Tjenestebrendene Ordre til at vade ud i Vandet og hente Østers. Vilde vi admittere denne Tillæbelse til paa grundet Vand eller ved Lavvande at hente Østers, altsaa